

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

A R R E S T

**nr. 260.141 van 17 juni 2024
in de zaak A. 233.676/VII-42.067**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Piet Heyvaert
 kantoor houdend te 1060 Brussel
 Berckmansstraat 89
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 14 mei 2021, strekt tot de cassatie van arrest nr. 252.367 van 8 april 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.512 van 19 juli 2021.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 februari 2024.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Colombe Dethier, die *loco* advocaat Piet Heyvaert verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verwerende partij beslist op 6 december 2019 tot de onontvankelijkheid van een zesde verzoek om internationale bescherming.

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.2. Bij arrest nr. 237.160 van 18 juni 2020 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 6 december 2019 en zendt de zaak terug naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 22 juli 2020 neemt de verwerende partij een nieuwe beslissing tot onontvankelijkheid van het verzoek.

Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest 252.367 van 8 april 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep.

Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

5. Verzoeker vat de algemene principes met betrekking tot artikel 3 EVRM samen. Hij citeert daartoe passages uit de arresten J.K. t. Zweden en R.C. t. Zweden van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Volgens deze principes, aldus verzoeker, kunnen medische stukken een vermoeden creëren dat al eerder folterdaden of onmenselijke of vernederende behandelingen in hoofde van verzoeker hebben plaatsgevonden.

Daarna argumenteert verzoeker in eerste instantie dat het materieel luik van artikel 3 EVRM met betrekking tot de vastgestelde fysieke letsels in de medische stukken geschonden is. Hoewel verzoeker duidelijke medische attesten heeft neergelegd die allerlei littekens en fysieke letsels constateren en deze in detail omschrijven, verwijst het bestreden arrest louter naar de eerdere vastgestelde ongeloofwaardigheid om deze littekens niet in aanmerking te nemen. Dergelijke medische attesten vormen echter volgens het EHRM het begin van bewijs om te staven dat verzoeker effectief het voorwerp heeft

uitgemaakt van folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM. Op dat moment ontstaat het vermoeden dat de betrokken persoon in het verleden reeds gefolterd is en dat er een risico bestaat op een nieuwe schending van artikel 3 EVRM. Hieruit volgt dat de bewijslast bij de verwerende partij kwam te liggen en zij die bewijselementen moest weerleggen. Door geen onderzoek te voeren naar de voorgelegde bewijselementen en louter te verwijzen naar het feit dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn, of dat hij geen elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij gefolterd werd, heeft de verwerende partij niet iedere gerede twijfel weg kunnen nemen met betrekking tot de bewijswaarde van de fysieke letsels en littekens in de medische stukken.

Vervolgens argumenteert verzoeker dat er ook een schending is van het materieel luik van artikel 3 EVRM met betrekking tot de vastgestelde psychische letsels in de medische stukken. Het bestreden arrest voert volgens verzoeker zelfs geen enkele beoordeling uit ten aanzien van verzoekers psychische gezondheidsproblemen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker benadrukt met verwijzing naar het arrest I. tegen Zweden dat men de bewijskracht van een medisch getuigschrift niet kan ontnemen, louter op basis van het gebrek aan geloofwaardige verklaringen in hoofde van de asielzoeker.

Ten slotte stelt verzoeker dat het procedureel luik van artikel 3 EVRM met betrekking tot de vastgestelde fysieke en psychische letsels in de medische stukken geschonden is. De betreffende medische stukken zouden niet aan een deugdelijk, laat staan grondig, onderzoek onderworpen zijn geweest. Nochtans zou er een positieve verplichting zijn in hoofde van de autoriteiten om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren naar beweerde klachten van artikel 3 van het EVRM. Het bestreden arrest laat na om de verwerende partij tot verder onderzoek aan te sporen naar de oorzaken van de psychische problemen. Er heeft geen beoordeling van de medische stukken plaatsgevonden, laat staan dat er een tegenexpertise werd gevorderd, om te voldoen aan de procedurele voorwaarden onder artikel 3 EVRM.

De conclusie van verzoekers uiteenzetting luidt:

“Verzoeker meent dat verwerende partij met het bestreden arrest zowel het materieel luik als het procedureel luik van artikel 3 EVRM heeft geschonden. In het geval nationale autoriteiten geconfronteerd worden met een medisch getuigschrift dat een indicatie geeft dat verschillende fysieke letsels en littekens mogelijk zijn veroorzaakt door foltering of door onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, stelt het EHRM duidelijk dat dit een weerlegbaar vermoeden en een omkering van de bewijslast in hoofde van de staat creëert, zonder dat de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas hierbij van belang is.

Ook in geval zij geconfronteerd worden met een medisch getuigschrift dat melding maakt van psychische gezondheidsproblemen in dat verband, moet dit, op basis van dezelfde rechtspraak van het EHRM, beschouwd worden als een begin van bewijs van een schending van artikel 3 EVRM. Dit creëert eveneens een weerlegbaar vermoeden en een omkering van de bewijslast in hoofde van de asielinstanties, zonder dat ook hier een eerdere ongeloofwaardigheid van belang is.

Overeenkomstig deze rechtspraak van het EHRM zijn de neergelegde medische stukken *in casu*, zowel ten aanzien van de littekens en de fysieke letsels, als ten aanzien van de psychische problemen, belangrijke bewijselementen van een mogelijke behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zij leveren namelijk een schriftelijk begin van bewijs van het vermoeden van folterdaden, alsook van een mogelijke verklaring voor een eerder weerhouden ongeloofwaardigheid.

Ondanks de duidelijke aanwezigheid van tal van littekens die wijzen op de aanwezigheid van fysieke letsels en verband kunnen houden met het vastgestelde trauma, heeft het bestreden arrest hier geen enkele waarde aan gehecht, door louter te verwijzen naar een eerdere ongeloofwaardigheid.

Het bestreden arrest had daarentegen minstens de bewijswaarde van deze nieuwe elementen moeten erkennen en had ze aan een diepgaand onderzoek moeten onderwerpen om iedere gerede twijfel daaromtrent weg te kunnen nemen.

Overeenkomstig diens verplichtingen onder artikel 3 EVRM en de rechtspraak van het EHRM had het bestreden arrest risico op een schending van artikel 3 EVRM boven elke redelijke twijfel moeten wegnemen, door afdoende aan te tonen dat de vervolging of schade zich in de toekomst niet meer zal voordoen, wat het door middel van een diepgaand en deugdelijk onderzoek had moeten vaststellen, *quod non in casu*.

Het bestreden arrest is derhalve in strijd met artikel 3 EVRM”.

Beoordeling

6. In het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voert de verzoekende partij in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt daarop dat “verzoekende partij geen elementen aan[brengt] die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

In cassatie voert verzoeker louter en alleen een schending aan van artikel 3 EVRM en herneemt hij in essentie het middel zoals geformuleerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het middel is ontvankelijk in de mate dat een schending van artikel 48/3 en 48/4 van de de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ overlapt met artikel 3 EVRM.

7. Verzoeker verwijst voornamelijk naar vier arresten van het EHRM, waaruit hij een schending van artikel 3 van het EVRM in het bestreden arrest afleidt.

Het arrest van het EHRM van 9 maart 2010 in de zaak 41827/07, R.C. tegen Zweden, heeft betrekking op medische bewijsstukken die een asielrelaas bevestigen dat over het algemeen consistent was, niettegenstaande enkele onzekere aspecten die echter niet de algemene geloofwaardigheid van dat relaas ondermijnen.

In het bestreden arrest daarentegen wordt erop gewezen dat de medische attesten reeds werden beoordeeld in arrest nr. 237.160 van 18 juni 2020.

Daarna citeert het bestreden arrest uitvoerig uit dat arrest. Daarin wordt onder meer gesteld dat het “gegeven dat u tijdens uw vorige [vijf] verzoeken louter bijkomende verklaringen aanhaalde die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, [...] verder afbreuk [doet] aan uw algehele geloofwaardigheid. U hebt immers geen enkele keer concreet weerlegd waarom het CGVS niet juist zou zijn in de vaststelling dat uw LTTE profiel volledig ongeloofwaardig is.” Reeds hieruit blijkt dat volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, anders dan in het voornoemde arrest van het EHRM van 9 maart 2010 het geval is, te dezen geen sprake is van een consistent en over het algemeen geloofwaardig asielrelaas.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoordeelt verder de inhoud van de medische attesten betreffende verzoeker en wijst erop dat in arrest nr. 237.160 werd vastgesteld dat “nergens in de door verzoeker voorgelegde medische attesten wordt gesteld dat verzoeker te lijden heeft van posttraumatisch stressyndroom. Bovendien dient erop gewezen te worden dat in het attest van 22 juli 2017 wordt gesteld dat verzoekers mentale problemen van recente datum zijn. [...] Deze kwaadheid is hem niet eigen, het is een recente emotie [...] zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat verzoekers voorgehouden mentale gezondheidstoestand een verschoning zou kunnen vormen voor de vaststellingen die in het kader van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming werden gemaakt inzake zijn verklaringen.” Ten slotte merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat “hij niet *in concreto* aannemelijk [maakt] dat de door hem opgelopen littekens daadwerkelijk het gevolg zijn van foltering.”

Op grond van de voormelde feitelijke beoordeling, die tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de eerste rechter behoort, vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder schending van artikel 3 van het EVRM te oordelen dat verzoeker geen elementen aanbrengt die een ander licht werpen op zijn verzoek om internationale bescherming.

8. Het arrest van het EHRM van 5 september 2013 in de zaak 61204/09, I. tegen Zweden, betreft een geval waarin de met medische stukken bewezen littekens van een verzoeker om internationale bescherming onbetwist het gevolg zijn van foltering en waarin wordt ingegaan op de inschatting van het risico dat bij een terugkeer naar het land van herkomst opnieuw een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM zal plaatsvinden. Zoals blijkt uit randnummer 7 *supra* wordt in het bestreden arrest duidelijk aangegeven dat en waarom het asielrelaas ongeloofwaardig wordt geacht en de medische attesten dus geen elementen vormen die de kans aanzienlijk groter maken op erkenning als vluchteling of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

9. Het EHRM acht in zijn arrest van 19 september 2013 in de zaak nr. 10499/11, R.J. tegen Frankrijk, onvoldoende de motivering in een vonnis dat een medisch attest het bestaan van een oorzakelijk verband tussen de medische vaststellingen en de verklaringen van een verzoeker niet rechtvaardigt. Het EHRM verwijst naar het recente en ernstige karakter van de verwondingen die op gedetailleerde wijze zijn weergegeven in het medisch attest van R.J. en die overeenstemmen met het asielrelaas. Het EHRM is in die zaak van oordeel dat de sterke vermoedens over de oorsprong van de verwondingen van de betrokkene niet worden weggenomen door zich in het desbetreffende vonnis enkel te beroepen op het onvolledige karakter (“*caractère lacunaire*”) van het asielrelaas. Anders dan in de voornoemde zaak, wordt het asielrelaas met het bestreden arrest niet onvolledig doch ongeloofwaardig bevonden en dit op grond van door verzoeker eerder afgelegde verklaringen.

10. In zijn arrest van 23 augustus 2016 in de zaak 59166/12, J.K. tegen Zweden, beschouwt het EHRM mishandeling in het verleden als een sterke indicatie voor een toekomstig reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM wanneer een verzoeker een algemeen coherent en geloofwaardig relaas van de gebeurtenissen heeft gedaan dat overeenstemt met informatie uit betrouwbare en objectieve bronnen over de toestand van het betrokken land. Volgens het EHRM staat het in dergelijke omstandigheden aan de overheid om

elke twijfel over dat risico weg te nemen. Anders dan de situatie waarop het voormelde arrest van het EHRM betrekking heeft, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest integendeel naar een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas.

11. Verzoeker toont met de verwijzing naar de in de voormelde rechtspraak door het EHRM vastgelegde principes derhalve geen schending aan van artikel 3 van het EVRM in de huidige zaak.

12. In de mate dat de aangevoerde schendingen van het materiële luik erop neer komen om de Raad van State uit te nodigen om de bewijswaarde van de stukken opnieuw te beoordelen, dient erop gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 14, §2, van de RvS-wet de Raad van State als cassatierechter niet in de beoordeling van de zaken zelf treedt.

13. In de mate dat verzoeker een schending aanvoert van het procedureel luik van artikel 3 EVRM mist het middel feitelijke grondslag waar het stelt dat “er geen beoordeling van deze stukken [met betrekking tot de vastgestelde fysieke en psychische letsels in de medische stukken]” heeft plaatsgevonden. In randnummer 4 van het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers dat “deze medische attesten reeds werden beoordeeld in het arrest nr. 237.160 van 18 juni 2020”, waarna het de relevante passages citeert en zich eigen maakt.

Voor zover het middel stelt dat het bestreden arrest geen enkele waarde hecht aan de medische getuigschriften, door louter te verwijzen naar een eerdere ongeloofwaardigheid, mist het eveneens feitelijke grondslag. Het arrest verwijst zoals eerder aangegeven naar de beoordeling van de medische attesten in arrest nr. 237.160 waarbij onder meer vastgesteld wordt dat “nergens in de attesten wordt vermeld dat verzoeker niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud of interview of dat hij niet in staat zou zijn tot het afleggen van coherente, geloofwaardige, gedetailleerde en doorleefde

verklaringen met betrekking tot zijn verzoek om internationale bescherming”, dat “nergens in de door verzoeker voorgelegde medische attesten wordt gesteld dat verzoeker te lijden heeft van posttraumatische stressyndroom”, dat de “mentale problemen van recente datum zijn” en dat “hij niet *in concreto* aannemelijk [maakt] dat de door hem opgelopen littekens daadwerkelijk het gevolg zijn van foltering.” Zodoende werd de inhoud van de desbetreffende getuigschriften wel degelijk onderzocht.

14. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zeventien juni tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams